



## I. W. W. och den revolutionära syndikalismen.

Teoretiska och praktiska olikheter och jämförelser.  
Speciellt för "Allarm" av Ragnar Johanson.

### I. Inledning.

Det är närmast med anledning av det med- eller omedvetna missförstånd bland Amerikas arbetare och särskilt den revolutionära delen därav, som detta försök till jämförelse mellan två tillsynes olika klasskampsidéer och dito organisationer; Industrial Workers of the World och Syndikalismen kommit till världen. Mången gör sig skyldig till misstaget att kalla I. W. W. förkämpar syndikalister, andra att nämna syndikalisterna såsom absoluta motståndare till I. W. W.

Hur egendomligt detta än låter äro båda dessa begrepp falska, och för att utröna detta måste man ingående studera ifrågasvarande "skolor."

Vi vilja alltså börja med namnet "Syndikalism" såväl som "Unionism" betyder kort och gott organisation, sammanslutning men har genom sina ändelser kommit att få en särskild betydelse. Syndikatet såväl som unionen existerade långt före, och vid sidan om de revolutionära "ism" formerna, men att kalla t. ex. Frankrikes eller Italiens bank- och järnvägssyndikats medlemmar syndikalister, eller Amerikas förenta staters Unions medlemmar unionister vore lika oriktigt som att kalla en kapitalistisk barmhärtighetsinstitution som söker att förbättra rådande sociala missförhållanden, socialister och deras sociala samkväm socialism!

Därför framkommer det egendomliga sakförhållandet att endast 10 procent av de franska arbetarsyndikats medlemmar äro syndikalister i detta ords revolutionära betydelse; och att endast en möjligen mindre procent här utav organiserade arbetare kalla sig, eller kunna kalla sig industriella unionister" för att begagna en svensk-amerikanism!

Båda dessa begrepp ha emellertid redan från början en gemensam och ifrån dem oskiljaktig tendens, nämligen klasskampens, de äro klassorganisationer och därmed i sig själv nog, deras de vis är och blir oätkallbarligen: "Arbetareklassens frigörelse måste vara dess eget verk," och där enligt sunt revolutionärt tänkande det viktigaste föreningsbandet. I. W. W. och Syndikalismen kommer genom sitt arbete och sin kamp närmare de verkliga förhållandena, blir därför mera klarseende och proletarisk än någon annan organisation, därför följer att deras karaktär blir mera internationell än någon annan.

De skillnader som äro tillfinnandes bero på, att den miljö ur vilka de utgått är så olika, förhållandena av vilka de framtvingats äro av så skild natur, å ena sidan långvarig socialistisk skolning, å andra sidan endast en ytlig sådan men ett ekonomiskt sy-

stem av sådant säreget slag som det amerikanska.

Som en egendomlighet kan ju framdragas, att dessa båda organisationers vagga stått i två republiker av de mest politiskt och demokratiskt frigjorda slag i historien, detta kanske kan ha någon betydelse. Före den revolutionära syndikalismens framträdande ser vi att socialistisk-politiskt arbete med fullkomligt misslyckade resultat, därför syndikalismens negligering av all parlamentarism, vid I. W. W. s bildande intet som helst socialistiskt parlamentariskt resultat, därför också tanken i början, att söka sammanföra den ekonomiska och politiska aktionen.

Att detta försök delvis var påverkat av de samma erfarenheter som Europas syndikalister hade är säkert, men att den moderna I. W. W. vid sitt bildande glömdes att draga samma konsekventa slutsatser beror nog i första hand på att man ej här i landet genom praktik; med egna ögon sett och erfärat följderna, dels av det politiska schackrandet, dels av den omöjliga kombinationen av politiskt partiarbete och ekonomisk klasskamp. Att I. W. W. senare reviderade detta sitt missstag kan endast tydas som ett praktiskt grepp som endast har fördelar med sig.

Innan vi övergår till ämnet vill jag förutskicka ett par anmärkningar som måste ihågkommas. Den första är att till mitt förfogande stått all den litteratur i ämnet som finnes, och som jag dels genom översättningar dels genom egna språkkunskaper kunnat studera, såsom och tidningar och tidsskrifter sedan är tillbaka, att källorna äro alltid kunna angivas bero på det tidsödade och även skrymmande arbete som detta taget, men kommer jag att vid artikelseriens slut, nämna litteraturen i ämnet.

Den andra anmärkningen rör ett ord, som här är mycket misslytt och även missbrukat nämligen ordet "politisk." Jag vill här framdraga att ordet "parlamentarism" kommer att av mig användas för politiskt arbete på följande grunder:

All förändring av lagstiftning och styrelseform såsom och av ekonomiska förhållanden äro politiska resultat och att alltså arbetet därför är i viss grad politiskt. En klass-strävan till att ändra en politisk institution såsom staten är politisk, men detta bör ej därför ske genom parlamentarism såsom röstning och val av kongress- och andra representanter.

De största politiska förändringarna sker ej genom detta arbete utan genom helt andra, vad vi bruka kalla utoparlamentariska faktorer av ekonomisk art. Staten är ju, enligt Marx, med par-

## Allarm

Allarm vår tidning, den skall spridas ut till varje proletär. Glödhet järn är bäst att smida. Denna läxa vi oss lärt. Nu kamrater fort till handling, skynda på med spridningen så att innan årets vandring, Allarm blir vår veckovän.

Allarm vår fackla du skall lysa ned i gruvans mörka schakt. Guldets tjuvar skola rysa. Du skall alltid stå på vakt. Emot våldets rövarhopar, emot lögn, bedrägeri. Ut till dessa skall du ropa: Störstas skall ditt tyranni.

John Nyström.  
Rockford, Ill.

lamentet endast överbyggnaden på ett ekonomiskt system och följden blir att de kraftigaste stöterna emot detta system får ett politiskt resultat.

En sträjk kan medföra lagförändringar d. v. s. politiska resultat, t. ex. kolsträjk i England 1911, som medförde lagstadgad arbetslön och tid o. s. v.

Vi bli i tillfälle att närmare studera detta under loppet av denna serie.

Vi vilja nu övergå till det som kanske av många anses vara det minst viktiga ämnet, nämligen teorierna om det samhällssystem som skulle bli det slutliga resultatet av klasskampen.

Det är nog sant att detta kan vara av mindre vikt för den dagliga kampen, men denna samhällsfilosofi förklarar och försvarar på ett tydligt sätt de handlingar och taktiker som redan i dag användas. Att så fast något av detta såsom absolut, ligger långt utanför vare sig I. W. W. eller syndikalismen, det är endast de olika socialistpartierna som våga göra detta, vilket också gör dem till doktrinära auktoritetssamfund som förlora sin handlingskraft och konsekvens för i sitt dagliga arbete.

För oss gäller ordet anpassning som första bud, men filosofien i dessa ämnen har sin betydelse.

I. W. W. och Syndikalismens samhällsteorier blir alltså ämnet av nästa artikel.

(Forts.)

## Organisation-ledtråden till utvecklingen.

"Där samarbete pågår finnes större möjlighet för intellektuell och ekonomisk utveckling. Med andra ord: där organisation praktiseras starkast, där betryggas artens livslängd och utveckling. Så och med människorna. De människor, som bäst förstå organisationens och solidaritetens principer, äro de starkaste och kampdugligaste."

Darwin antydde att det är inte de fysiskt starkaste eller de slu-

## Sträjken i Norra Minnesota

Gruvarbetarna i Norra Minnesotas malmfält i bitter kamp mot Stål-trusten. Striden gäller liv eller död för denna del av arbetarklassen.

De ytterst odrägliga levnadsförhållandena häruppe har tvingat de ytterst hyggliga, tålige arbetarna att resa sig upp och fordra sin rätt. Som detta är en sällsyna företelse för ståltrusten, är det tydligt att de tro att arbetarna i ett ej vaket tillstånd begått denna handling, så de göra allt för att ånyo få dem till sömns. Att detta misslyckas kunna vi på förhand garantera, trots det att trusten skickat flere vagnslaster av "Gunnen" dit upp.

"Minneapolis Daily News" meddelar till min stora glädje att arbetarna följt krigsgalningarnas råd att rusta sig, dock, för att skydda sig själva och egna intressen och lovat, att om komp. blodhundar dödar en sträjkande komma tre att falla från motsatt håll.

Inga möjligheter till anskaffning av sträjkbrytare finnes således goda utsikter att vinna sträjken. Kamrat Boose m. fl. andra äro i fängelse, de måste ut. Pengar och industriella soldater behövs däruppe. Snar hjälp är dubbel hjälp.

Part i insamlingen kamrater!

Sänd alla bidrag till W. Nef, 232 Cedar Ave., Minneapolis, Minn. Mera i detalj ang. sträjken i Solidarity. I. W. W. veckotidning.

Carl Ahlteen.

gaste som sålunda lyckas, "utan de som förstå att till ömsesidigt understöd förena varandra, både starka och svaga, till det helas väl."

I sin bok "Människans härstamning", säger Darwin, att "de samfund, som ägde det största antalet sympatiska medlemmar, skulle få den största blomstringen etc."

Så går det igenom överallt i naturen och så är det hos människorna, nämligen: den klass människor, som bäst förstå att sympatisera med och hjälpa varandra i sina gemensamma strävanden, den klassen blir starkast och blomstrar. Detta är ett faktum som ingen kan bortförklara. Naturvetenskapsmännen ha, genom allvarligt studium av naturen, iakttagit vilken stor roll socialt liv bland djuren spelar, vilken sammanhållning och organisation där är rådande.

"Så snart vi studera djuren, säger Kropatkin — icke i laboratorier och museer, utan i skogen och på ången, på stäppen och på bärgen — se vi med ens, att där existerar inbördes hjälp och ömsesidigt försvar bland dem, som höra till samma art eller åtminstone till samma samfund."

"... Men om vi tillgripa en indirekt värdeemätare och fråga naturen: "Vilka äro de dugligaste, dessa, som äro i oupphörligt krig med varandra, eller dessa, som hjälpa varandra", så varna vi, att de senare tvivelsutan äro de dugligaste. De ha flera chanser att bli vid liv, och de uppnå i deras resp. klasser den högsta utveckling av intelligens och kroppslig organisation."

Exemplen från djurvärlden äro många. Myrsamhällen, bina, flyttfågeln, idisslande djur, valrossallskap, vilda hästar, vilda kaniner, vargar etc. etc. Det är sammanhållningen bland dessa som gör att de bestå och blomstra.

Vargar anfalla ej utan i flock. Äro exempelvis vilda hästar anfallna, så, om de äro många nog så de kunna, bilda de ring omkring vargarna, med bakåndan inåt, och vargarna möta på så sätt

sin död under hästarnas hovar. Äro hästarna inte många nog att omringa vargarna, bilda de en tät ring med huvudena samman och bakåndan utåt, och på så sätt försvara sig.

Präriehundarnas lyor "äro de älskligaste man kan se." Så långt ögat når över prärien ser man högar av jord och på var och en av dessa en präriehund, inbegripen i livligt samspråk med sina grannar medelst korta skall. Vid signalen om människans annalkande försvinna de ögonblickligen i sina bostäder; alla äro som borttrollade. Men när faran är över komma de fram igen.

Att en art inom samma släkte överlever den andra och blir den dominerande, är på grund av starkare sammanhållning och organisation. Om det nu är den producerande eller den parasiterande klassen i vårt moderna samhälle, som bäst lämpar sig för samhälleligt liv och utveckling skola vi behandla längre fram.

### Människan.

"Det skulle motsäga all erfarenhet av naturen, om människan ensam bildade undantag från regeln: socialt liv."

Bland vilda folk, barbariska folk, medeltida folk och bland oss själva, står sammanhållningens idé som den alltid drivande faktoren för all utveckling. Från vilden till barbaren, från barbaren till medeltidsmänniskan med deras högt utvecklade organisationsformer, upp till nutidens människor, så är det just sammanhållningen, som varit den drivande faktoren från en utvecklingsfas till en annan.

Bykommunen och dess inrättningar framväxte ur "gens" eller "clan". Bykommuninrättningen var det som skyddade folket under oroliga tider att splittras i enstaka familjer, som lätt skulle dukat under i kampen.

"Nya kulturformer utvecklades under denna ordning. Vildmarken erövrades och klövs av vägar. Torg och gemensamma samlingsorter för gemensam kult anlades. En mera omfattande sammanlutning uppstod härigenom. Allt gick i framtidskridandets tecken — och förföljelser. (Forts. å sida 4.)

ekonomiskt, intellektuellt och moraliskt — under denna nya form av samfundsordning.

Kom så medeltidsstadiet med sina gillen, handelsstäder, yrkesorganisationer eller "skrå".

Medeltidsstadiet hade att kämpa mot feodal trälldom, mot livsegenskap och mot slottsherrarna. Sammanslutningar mellan städerna, för vissa gemensamma ändamål, ägde ofta rum. Alltid var det på sammanslutningens idé allt grundades och utvecklades. Förbunds- och föreningsliv i alla mänskliga förhållanden och i all möjlig utsträckning, kröntes med framgång. Det sammanfördes söndrade människor, förskaffande dem mera frihet och tiotubblade deras krafter. 300 år senare finna vi Europas fysionomi en helt annan. Landet översälat med rika städer, konstverk och katedraler. Skepp korsa oceanen i alla riktningar. Kunskapen har ökat och fått utbredning. Allt är resultat av mänsklig samhörighet och organisation. Och allt går i riktning mot civilisationen med sin moderna stat, som i sin tur förkväde medeltidsorganisationerna. Denna organisation (staten) var den kraftigaste, därför segrade den.

Om nutidens lönearbetare vill tiotubbla sin styrka, kunna de i sin tur medelst organisation maktigare än staten, också besegra denna. Privatäganderätten, uppkommen sakta men säkert ur århundradens utveckling, födde naturligtvis staten med dess brutala lagar och stränga disciplin.

För att fritt kunna hänge sig åt ekonomisk utveckling, måste dessa nyss utvecklade privata ägare lämna våldet, (som de förut själva haft hand om) i en väl organiserad stats händer, och de skredo rätt hastigt framåt mot det i dag existerande maskintekniska tidevarv. Med fabriksindustrien kom lönearbetaren, det moderna proletariet. Och lika oundvikligt som dagen följer natten, kom också vad vi i dag kallar arbetarrörelsen.

I arbetarrörelsens första dagar var ingen gräns satt för arbetsgivaren hur lång tid han kunde exploatera sina arbetare. De måste arbeta 12-14-16 timmar dagligen. Alla slag av oegentligheter existerade.

Härav kommer det instinkt-mässigt att dessa undertryckta söka komma ur förtrycket. Och på så sätt är det som organisationer eller arbetarrörelsen uppstod.

Talesmän bland arbetarna uppstodo även, och genom dessa blevo så småningom arbetarna medvetna om och beslöt sig för att fordra bättre sociala förhållanden.

Organisationer sprungit upp lite varstans. I England upprättades i slutet av 1700-talet arbetarförbund överallt. Men på grund av lagar, som förbjödo deras existerande, måste de gå under mask av sällskapsklubbar o. d. De spred sig dock som förbund inom textilindustrin, smederna och bland gruvarbetarna. De tjänade till att stödja yrkena under sträjk och förföljelser. (Forts. å sida 4.)



## ALLARM

A monthly official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 50 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", 232 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Preumerationspris: Helt år 50 cents. Lösnummer 5 cents. Återförsäljare redovisa med 2 1/2 cents.

Tidningen utkommer i början av varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

29

## Förutsättningar för livs bibehållande och utveckling.

(Av Carl Ahlteen.)

Att lösa alla frågor som vi komma i beröring med ha vi lust till, att försöka lösa dem är vår plikt. Den viktigaste av alla frågor för närvarande stund är organisationsfrågan. På ingen tidpunkt i mänsklighetens historia mig veterligt, har det varit så nödvändigt att anpassa sig, som just nu, därav kommer plikten på oss att undersöka huruvida vår form för organisation är den allra bästa och har förutsättning att överleva den kritiska period vi redan inträtt i, eller om den endast är utvecklingsmöjlig för en tid och sedan ohjälpligen dukar under.

Förutsättningar för en organisation att slå sig fram och vinna en allt större och större utbredning är givetvis desamma, som för allt annat organiskt liv.

En obeveklig lag finnes, som fordrar anpassningsförmåga för att kunna existera, i annat fall död och förintelse.

En liten promedad i ett zoologiskt museum kan snart bevisa sanningen av det sagda.

Vi kunna där t. ex. se skeletten av ofantligt stora ödlor, krokodiler, mamutdjur m. m. Vid anblicken av dessa ofantliga djurarter fråga man sig varför de tillhört en förfluten tid och ej mera. Svaret kommer alltid: de kunde ej anpassa sig efter förhållanden därför voro de dömda att gå sin undergång till mötes.

Samma obevekliga lag existerar över allt i universum. Hur skall man då tänka sig arbetarorganisationer kunna etableras en viss form för sig och bibehålla densamma, samt leva och utveckla sig.

Det är ej tänkbart av en sant tänkande människa, ej heller utförbart av någon, hur despotisk han än är.

Som medlem av den i dag existerande mest moderna arbetarorganisationen, känner jag det som min skyldighet att till klasskamrater landet runt meddela mina iakttagelser rörande organisationens liv och möjligheten för dess utveckling, på ett kamratligt sätt och fordrar att läsaren endast läser det och använder sin förmåga att döma ej som slavar under någon despot, ej heller som auktoritetsdyrkare, utan som sociala studenter.

Sättet att uttröna det rätta är att taga idén så att säga i ena handen och förhållandena i den andra, samt på detta sätt uttröna vilket som är det rätta.

Som medlem av denna organisation känner jag dock på mig att reaktionen inom organisationen är efter mig och söker tysta min tunga samt förlama min penna. Reaktionen inom organisationen, vad menar du med detta säger någon? En annan säger, kan det bli någonting som något sådant som reaktion inom en revolutionär organisation? Ja visst finnes det så. Detta ljusskygga odjur kommer upp med sin järnklo när någon börjar röra vid omhöljet—(skyddet för detsamma.) Detta skydd är okunnighet — slaviskhet — auktoritetstro och brist på individualitet. Man diskuterar sådana konsekventa frågor som slavklassens ställning till kristendomen, och genast är reaktionen framme och ropar på kättarbålet, som ett medel att tysta rösten. Anklagelsebuller rulla fram, sådana som ej tål en riktig undersökning, auktoritismen och de-

spotismen tages fram, man genomtrumfar ett beslut av en massa som ej det ringaste förstär saken och detta skall gälla som lag.

Reaktionen sitter i högsätet och njuter samt vrider sina händer av förtjusning. Som medlem av denna fruktade organisation. I. W. W. känner jag det som min oavvisliga skyldighet att få folket bort från den vansinniga tron att en sak eller en idé är okonstitutionell därför att den t. ex. ej passar Jan eller Olle. Lagen för utveckling är den auktoritet som bestämmer huruvida idén är god eller dålig och således den enda makt som förmår tysta tungan.

Jag har iakttagit organisationers liv från början och till slut, och i de fall där jag haft tillfälle att iakttaga har det varit bevisat för mig, att den organisation som bibehåller och helighåller den en gång givna formen för organisationen, dukar under. Den lever en tid det är allt.

Vi klandra alltjämt A. F. of L. för deras diktarskap inom organisationen, ledarnas despotism och medlemmarnas indeferens. Allt detta är berättigat nog, men ha vi sett efter i våra egna leder, ha vi gjort varje vrå ren från despoter och försöksfrö till dylika? Jag fruktar vi ha icke. Vi lämna uppdrag i händerna på några få och själva sitta vi med händerna korslagda, med resultat att den som erhöll uppdraget blir den befälände.

Hans uppgift blir snart nog förändrad från att se efter organisationens bästa, till att se efter sitt eget dito. Är organisationen till för medlemmarnas bästa eller tvärtom?

Givetvis är organisationen till för medlemmarnas bästa! Det kan ej bli på annat sätt förutsett att vi, medlemmarna av organisationen uppsätta nya påvar för oss själva, då bli medlemmarna till för påvarnas skull och dessa uppräta lagar, som komma att gälla som konstitution och allt som ej är riktigt i smaken är mot organisationen. Vem är det nu som har så mycket förmåga att se i framtiden att han kan ta på full entreprenad arbetarklassens frigörelse-sak? Skulle det ej vara mera sansat att ställa sig som en social student och uttröna det bästa, än som professor och bestämma? En social student är alltid värdefull, men en professor aldrig, enär han tror sig besitta allt vetande och ej villig att lära mera av det dagliga nya.

Allting utvecklas och därför böra vi och vara sådana att vi kunna följa med tiden. Göra vi ej detta, bli vi lämnade efter och offer åt förintelse. Det är sorgligt att inom egna leder finna denna dekadens, denna tillbakagång.

Följande brev kan bevisa på vilka osäkra, ja på fullkomlig okunnighet baserade grunder och lögnerna man söker hindra "Allarms" spridning. Att ett sådant smutsigt försök kunde göras från egna leder därom kunde ingen drömma.

Wm D. Haywood  
Chicago Ill.  
Fellow worker

June 2ne 16

Received your letter and the copy from Althen and wish to ask you if the letter was addressed to you or just as you sent it to me with out your name on it.

It looks like a circular letter and heard that they were going to send circulars to all readers of the alarm. Of course I do not get excited over this at all as there is members that are swede here that do not agree with the alarm policy altogether.

Enclosed you will get an article from the same in the February number and quite a bit of this kind of stuff been printed in the same also it takes a strong stand against religion and many members killed in K. C. as the men in the woods claimed that they could not talk to the swedes after they got the alarm when they were favor able to the Union before hand and was about to line up.

Many articles were signed in the alarm with Gudehater meaning God hater.

There is an article in this months issue of may by engh dahl and it runs something like the one I sent you here. This Enghdahl belongs to the A. F. of L. and is about 6 months back in the Dues I heard the other day from some of the swedes that have been sticking with the Alarm. He is an Ethiest Pure and simple and really has no time for a Union like the I. W. W. as the I. W. W. cannot offer him anything. The A. F. of L. is better for him and he cannot say a hell of a lot in the A. F. of L. meetings so he blow off the steam in the alarm or the I. W. W. meetings. An Arnhist pure and simple and thats what many are kiking about? All this kind of Truck is in the front pages and the Union or organization stuff goes into the back.

Send copy back again it was translated word for word as I had demanded that in February and the same article was also translated in K. C. direct from the paper as I did not have it there and it is the same way.

With best wishes A. yours for the One Big Union

W. T. Nef  
Secy A. W. O. 400

Ni kamrater ha läst kamrat Nefs dom över "Allarm" dess innehåll och dess medarbetare, det återstår för eder som känner till det rätta att döma! Ej som auktoritetsslavar utan som fria tänkande arbetare.

Allarms Red- och exp. kommitté.

## Triumferande vansinne!

Chicago brev från Fra Diavolo.

Den 3de juni var en förtjusande sommar dag med högblå himmel, varmt solken och mild, vacker grönska. Hela naturen gjorde allt för att visa sin bäst sida men — naturligtvis — människorna allt för att förstöra den. Dagen var nämligen ägnad till en triumferande vansinnets högtidsdag. Man hade anordnat en s. k. preparedness-parad, en det obefogade och ansvarslösa brodermordets högtidsdag. Krigets färd, som hälften av jordens befolkning nu säkerligen ville göra allt för att för alltid avskaffa skulle av Chicago-befolkningen firas. Ett kapitalistiskt spekulativt försök i människoliv skulle av folket sanktioneras!

Arma människor! Huru beklagansvärda äro de ej i sin blinda dumma yra, att genast sanktionera det mest låga och simpla försök, endast därför att det tager präge av att vara en s. k. broderskapets fest. "Arbetaren vid sidan om arbetsgivaren till allas gemensamma bästa." Se där bluf-fen.

Är inte detta en uppmuntrande syn på saken? Det beräknas att över 130,000 människor deltog i demonstrationen, för ändamålet att få militarism med alla dess färdor i släptåg, denna kapitalistiska pestböld, den farligaste av alla. 130,000 som vill gå igenom de outfattbara lidanden som den europeiska befolkningen nu genomgår.

Nu, när man skulle hoppas, att de fruktansvärda lärdomar kriget givit alla människor, skulle som resultat medföra absolut avvärjning, nu när hoppet om att krigets vansinne skulle krossa sig själv; nu framträder ett annat s. k. lands befolkning, med kravet att skapa en ny militärmakt, d. v. s. en ny fara för freden när den en gång blir verklighet.

Om de europeiska makterna nu efter kriget skulle tvingas av folkviljan att inskränka sina rustningar, så skall deras kapitalister ha skäl att peka på Amerika och säga: "Se där är faran nu," "vi måste rusta för försvar."

Tänk vilken djävuls planmässighet det ligger i allt detta!

Den amerikanska kapitalisten har kommit underfund med vilka gränslösa inkomster det ligger i ammunitions- och vapentillverkning genom sina leveranser till de krigsförande staterna. Nu när man inser att man förlorar detta när kriget i Europa slutar, då vill man fortsätta här! Amerika skall rusta, ty krig och rustningar äro de mest profitavkastande företag som kan tänkas, ingen egen risk, en kund som kallas nationen, som är betalningssäker därför att den är folket, den stora arbetande delen, proletärklassen skall kläda blodig skjorta för att försvara sina dödsfiender kapitalisterna!

Och så säger man sig lära av erfarenheten! Sannerligen om detta ej är vansinnets triumf, då vet ej jag vad som är det.

Det är dock ej ännu försent att göra rent från gammalt murket, det är ej heller försent att väcka upp kamraterna som lämnat uppdrag i händerna på några få och sedan satt sig i ro, till vaksamhet och beredskap. Det är tusen gånger bättre att göra rent medan tid är än att vänta till allt är skämt och vi ha att bygga på nytt.

Se efter kamrater hur de som fått sig anbefallt ett uppdrag sköta detsamma! Det är er sak ni ha att skydda.

I nästa nummer kommer fortsättning, över samma ämne, en jämförelse mellan nutida kapitalistiska organisationer och arbetarorganisationerna, sådana de nu äro och sådana de måste vara för att kunna genomgå den nu till en del redan existerande och förestående krisen.

Och så har man "Union Label" på det! A. F. of L. har lämnat sitt fulla medgivande. Building Trades Council i Chicago representerande 80,000 medlemmar här, har givit dagen betydelse av en legal helgdag. Är inte detta höjden?

Vad kan man begära av en sådan organisation? Att handhåva arbetareklassens intressen? Men arbetarna vill inte se. De sova, och sömnen är till döds!

Säkerligen kommer man att några år från nu, förbanna den stund då man begick en sådan vansinnig handling som att giva sitt stöd till ett dylikt företag.

Det är inte lönt att man försöker att framhålla, att Europas arbetareklass skulle ha sökt hindra kriget. Man smög sig så småningom över dem, men Amerikas arbetare bli personligt ansvariga, ty de ha, med militarismens verkningar för ögonen givit sitt stöd till densamma, och framtidens och det kommande släktets dom faller tungt på ett sådant folk, som medvetet reser hinder för deras frammarsch till en verklig mänsklighet. Man kan och skall nog också lyckas att med parader o. d. få till stånd ett militaristiskt helvete, men för att avskaffa det samma fordras mera än att promenera på gatorna med en flagga i handen, det kostar liv och blod, som vi kan se av Europas kamp emot detsamma.

Det går ej heller att skylla på monarki och kejsardöme såsom orsaken till krig och militarism, nu skall det visa sig, att även nu "fri" demokratisk republik såsom denna, kan bli en fara, istället för majestät har man flaggan, den dyrkar man, den tillber man; det straffas lika hårt i det "fria Amerika" att säga eller göra något mot densamma, som majestätsbrottet straffas i andra länder.

"Även kvinnorna vilja försvar," säger man. Detta är en skamfläck för det könet som sannerligen inte hjälper dem i deras frigörelsekamp. Är det möjligt att den veka goda kvinnan och modern ens kan för en sekund vilja ge sitt stöd till något så omänskligt som kriget? Hon som med så mycket sorger, så mycken bänvan, så mycken olycka och så otaliga färdor är modern, som bär framtidens folk i sitt sköte, hon som är släktets uppbyggare, är det möjligt att hon för ett ögonblick kan giva sitt stöd åt mänsklighetens största fiende kriget? Jag tror det inte!

Som en liten, liten ljusglimt står en hel del förhållanden här. Det är nog i detta som en hel del annat här i landet humbug!

Att Nobelska fredspristagaren Roosevelt är den största krigsgalningen är allmänt bekant!

Att större delen av de kvinnor som skrika på krig och rustningar äro abnorma företeelser som komma från en urartad kapitalistklass, och i många fall av onaturliga bekvämlighetskäl ej vilja bli modrar är nog också sant!

Att de deltagande arbetarna stodo absolut försvarslösa då de saknade en verkligt målmedveten organisation är också sant!

Man kan beräkna, att omkring 30,000 arbetare helt enkelt av sina arbetsgivare tvingades att deltaga ibland med risk att få sluta sitt arbete, ibland med mutor, att få betalt för den dagen utan att arbeta; detta är små ljuspunkter som dock ej på långa tag kan överskylla eländet.

Men det pekar här på en sak, och det är, vi behöva en organisation som tager upp arbetareklassens livsintressen på sitt program, då också nu antimilitarismen.

Om denna hade funnits och omfattats, så hade ingen kunnat tvingats ut i dylikt parad, då hade man nekats. När vi ungsocialister och revolutionärer kommo hit till landet försökte man att nedtysta oss, man skräddade åt oss och vår propaganda bland s. k. socialister

## Boycotten av "Allarm."

På A. W. O. konvention i Kansas City maj 14—18, 1916, upp-togs som synes frågan om Allarm. Följande punkter ur protokollet korrekt avtryckta visa på vad grund man stod då man skred till verket.

Reports made in regard to agitation in the woods and Scandinavian Paper "Allarm". M. & S. That McPhee's report be accepted. Amendment. That matter of Allarm be laid over to New Business. Amendment carried.

Adjourned for Dinner.

## New Business.

Discussion on Allarm (Swedish Paper) M. & S. That we of Local No. 400 go on record as opposed to circulation of Allarm as an I. W. W. Paper until such time as it is under control of the I. W. W. and our press be informed on this matter. Carried.

Av ovanstående kunna vi endast draga den slutsatsen att i Allarms spalter förekommit saker som är i strid mot I. W. W. principer, samt att Allarm blivit boycotted därför att den ej står under "gen ex. boards" kontroll.

Det senast anförda är ett svepskäl som verkligen ej det minsta kan stå för sig självt.

Hur skall det kunna möjliggöras att en tidning utgiven på annat språk, skall kunna stå under kontroll av en kommitté vars medlemmar ej förstå det språket?

Skall man översätta varje nummer? eller skall tidningens fortfarande utgivning bero på t. ex. att vid ett tillfälle kommer en och annan som ej i detalj sympatiserar med tidningen till många av Gen. ex. board och säger; detta nummer innehåller en artikel stridande emot I. W. W. principer. Svaret är helt tydligt givet, en tidning utgiven på ett annat än landets språk kontrolleras bäst av dem som förstå språket och deras handling mot tidningen är det bästa beviset på tidningens värde för dem, eller icke. Om man tror att den moderna arbetarrörelsen kan helt lämnas i händerna på några få, ja då blir det en god idé att ha munkavel även på arbetarpressen. Tidens tecken ge dock vid handen att sådana idéer och principer äro allt för gamla och opassande och gagnar ej arbetarna, men väl några få.

Så till frågan om Allarms innehåll vilket skulle stå i strid mot I. W. W. principer. Ett enda dokument finnes till hands vilket skulle vara det som innehöll den brottsliga anda Allarm måste boycottas för. Nämda är en artikel skriven av kamr. Walfred Engdahl med rubrik Tanke och Handling. Ni som läst densamma kan erinra eder innehållet och själva döma. Det påstås vidare att en hel del andra artiklar voro "brottsliga," men vi ha ej lyckats erhålla dem varför vi ta för givet att ingenting brottsligt finnes i densamma.

Av ett brev skrivet av kamr. W. Nef, til Wm. D. Haywood finna vi ut att de anti-religiösa artiklarna äro de som också skulle vara emot I. W. W.'s principer, likaså en persons ställning mot staten.

### Heliga enfald!

När f—n togo de revolutionära på Guds och statsbegreppet uttrötade arbetarna kontrakt på att ej beröra deras inbillade helighet? Aldrig! Förövrigt om så blivit gjort och vi funnit handlingen vara i strid mot vårt individuella och klassiska intresse så återstode endast att bryta kontraktet. Sedan mänsklighetens första dagar har okunnigheten varit det största hindret för framåtskridandet och mänsklig lycka, den har endast gagnat några få. Nu är det ett faktum att guds- och statsbegreppet äro de begrepp som tvingats in i det omedvetna lilla barnet och sedan för all framtid borttaget förmågan att själv tänka och själv handla.

En på gud och staten troende är en annans människa och ej sin egen, den ledes av dessa makter och ej av eget intresse. Sådana människor ha aldrig och komma aldrig heller att gagna klassens intressen förän dessa båda deras gudar bli borttagna och de finna sig ensamma, då kommer frågan hur skall jag bäst kunna gagna mitt eget intresse i ett industriellt organiserat samhälle? Svaret blir givetvis också: organisera dig industriellt.

Det hörs vackert att säga: vi skola organisera oss i en industriell organisation oavsett begrepp om gud och gudar. Det konsekventa blir dock att om personen tror på gud och gudar samt stat han aldrig organiserar sig och organiserar han sig ger han gud- gudar och stat på båten. Nu är det konstnen att få arbetarna kemiskt rena från detta dödliga gift och få dem till handlingens människor.

Vi ha försökt att i Allarms spalter dryfta dessa frågor, medvetna om det nödvändiga att så göra, om nu detta kittlar något kristet bondförnuft för hårt, bevisar det endast att han eller de och de fästningar de byggt runt sina gudar ej äro starka nog. Några stötar till och hela härligheten ramlar med ett brak till marken.

Intagning kan bättre bevisa att vi äro på rätt strät än då en del små själar bli förtörnade. Ingenting, vare sig från kristligt, statsligt eller rent centralistiskt håll kan hindra oss att sprida våra idéer ut till massan på annat sätt än att få vår puls att stanna.

Det är behövt därför måste det ut.



och revolutionärer här, vi kände inte till förhållandena.

Särskilt gjorde sig de svenska S. L.-Piterna löjliga över oss. "Här finnes intet behov av försvarmilitaristisk propaganda, ty här finnes ingen militarism," sade en gång Fürstenberg på ett möte. När vi sökt framhålla att det kan bli, då log man överlägset. Nu är det över oss.

När man vet med vilken hastighet alltting utvecklas här så förstår man också hur detta nya vansinne skall sprida sig.

Det är sent men inte för sent att börja nu! Striden blir hård, men vi måste vinna! I. W. W. är den organisation vi ställer vårt hopp till!

Alltså, fram för gemensam kamp emot mänsklighetens och arbetareklassens avsvurne fiende, och kapitalismens trogna vasall militarismen! Skall I. W. W. upptaga parollen nu Det återstår att se!

Men I. W. W. är ju vi själva, vår klass! Och antimilitarism är vår kamp. Till storms emot det triumferande vansinnet.

Chicago i juni 1916.

## Studier i moderna Industriella tendenser.

Av Justus Erbert.

(Forts. fr. föreg. nummer.)

Vem sade "decentralisation"?

Men, "det värsta kommer." Schenectady har flera fabriker än Yonkers, och ehuru det synes som en paradox, även mera concentration. 216 fabriker med 23-826 arbetare äro förlagda här. 654 av dessa arbetare slava i 184 "små fabriker." Av de återstående äro 4,163 anställda av "American Locomotive Co." och 17,209 av "General Electric Co." Enligt "Industrial Directory" anställer American Locomotive Co., även 3,009 av de 4,350 löneslavar, vilka producera profit för kapitalisterna i fabriker i Dunkirk, N. Y., medan i Long Island City 85 av dem trålar i en av bolagets reparationsverkstäder. Vi lära från andra källor, att American Locomotive Co. även äger stora anläggningar i Patterson, N. J., och Providence R. I., det vill säga, det äger anläggningar i fyra städer och tre stater. Det är väl känt att "General Electric Co." också äger våldiga anläggningar i andra städer än Schenectady, nämligen i Fort Wayne, Ind., Kenosha, Wis., Providence, R. I., Erie, Pa., och Pittsfield och Lynn, Mass. Det äger och kontrollerar även Sprague Electric Co. i Watessing, N. J. och General Vehicle Co. i Long Island City, N. Y. Tillsammans nio verkstäder i sju stater.

Schenectady är en dålig plats att anföras som exempel för att bevisa existensen av en "självständig småindustri." Fråga den socialistiska borgmästaren Lunn, om hjälp att finna den där, och han skall svara: "There ain't any such critter to be found hereabouts."

Vi kunde fortsätta att mångfaldiga dessa exempel, på den överväldigande betydelsen av jätteindustrien i staten New York. Den kan ses överallt i denna stora industriella sektion av landet, enligt dess reflex i "The Industrial Directory." Den kan ses i Uticas textil-centrum, i Rochester, centrum för fotografiska materialer, i Troy, centrum för tillverkning av kragar och manchetter, m. m. Den kan ses i Fulton, där American Woolen Co., vilket är en combination av 34 av New Englands textillfabriker, anställer 1,324 av 2,725 fabriksarbetare. I Batavia, där av 3,098 fabriksarbetare, 1,580 slavar för Johnston Harvester Companys profit. I Lackawanna, där 6,155 av dess 6,616 arbetare lyra Lackawanna Street Companys ångvisslor. I Depew, där Gould Coupler Co. kontrollerar 1,718 arbetare. I Ilion, där "Remington Arms and Typewriter Companies" anställer 4,113 av ett totalantal av 4,605 arbetare, så väl som 1,150 i Syracuse, för att ej

## Ett annat ve.

Mördare! Samhällets lagliga mördare!

Hur kan frihetens vilja kvävas med laddade gevär och lömska mord?

Vansinnigt! Lågt! Helvetiskt! Gå ner till stranden av er salta sjö

Och två bort blodet, som klibbar er på händerna.

Och äten, varen glada, ty i morgon skolen I dö

Och stå till svars för stränge domarn,

Vars namn är tiden

Och vars dom dundrar åskligt Genom soluppgångsbelysta näjder.

I bleknin inför domens hårdhet, Uttalad av hårda skälvande läppar:

Glömska — Evig oåterkallelig glömska . . .

Men i blå rymderna sväva den mördades ande,

Triumferande över idéernas segertåg.

W. E.—hl.

nämna 6,000 eller mera i Bridgeport, Conn. och många tusen flera i Eddystone, Pa. I Auburn, varest de sammanslagna "International Harvester Co." och "Columbia Royal Works," predominerar som arbetsgivare. Dessa korporationer hava förbindelser över hela världen.

Och i många andra mindre städer och platser "alltför många att nämna." Det kan också ses, ehuru mindre framträdande på grund av dess allmänna förekomst, i de större städerna som Buffalo, Syracuse, Albany, Brooklyn och New York. De komma måhända att behandlas i speciella artiklar.

Andra speciella artiklar komma att framträda i vilka detta kedjesystem av fabriker komma att mera utförligt behandlas. Fakta rörande dem äro endast ytligt påvisade i denna artikel.

Staten New York är en industriell stat med högt utvecklade tendenser. En arbetarrörelse av endast lokala yrkes- eller gruppkaraktär passar icke där. Det behöves verkstadsorganisation omfattande alla de lokala anläggningarna och förenade med andra anläggningar i andra städer och stater, alla under kontroll av de arbetare så anställda. Det måste bli en industriell unionism i jämnhöjd med den senaste industriella utvecklingen.

För att förtydliga detta kan man som exempel tala den ej så länge sedan timade sträcken för åtta timmars dag vid "General Electric Works," Schenectady, N. Y. Denna sträjk omfattade 13,000 arbetare. De lyckades ej vinna åtta timmars dag. "The Metal Trades Alliance" lämnade de tre tusen maskinerna i sticket för några små fördelar; splittring rådde. Det är tvivelaktigt om de sträjkande kunde ha vunnit mera än de gjorde, ty General Electric anläggningar vid Providence, Watessing, Fort Wayne, Kenosha, Erie, Lynn och Pittsfield voro ej indragna i densamma.

"New York American" anslag antalet arbetare vilka skulle blivit berörda om sträjken spritt sig till 75,000. Endast 13,000 gingo ut i Schenectady; medan 550 gingo ut i Long Island City. Emellertid, detta felsteg insågs av de sträjkande, vilka sökte vinna sina kamrater över på sin sida, ehuru med någon framgång endast i Pittsfield; å vilken plats arbetarna, ehuru de ej sträjkade, hava sedan dess erhållit en halv timmes förkortning av arbetstiden. Lokal industrialism, det är: en industriell unionism som indraget hela deras verkstadsystem, skall vinna när striden föres mot sådana bolag som General Electric Co.

"Söndra och erövra" är förtryckarnes motto. "Förening och vinn" är läxan vi måste lära av New Yorks industriella utveckling, nu som alltid. I. W. W. utpekar den moderna vägen—organisera, medan ni arbeta för er bas, som en kompakt industriell enhet!

## Bref från Rockford.

Här arbetas det under högttryck i fabriker; en del opereras även på nätterna, och arbetarna bli alla som oftast nödsakade att arbeta övertid. Det råder en febril brådska nu, stora beställningar ligger inne på så gott som alla stadens fabriker, och därför så arbetas det dag och natt, i tid och otid. Denna sommar är olik de föregående däruti att det finnes gott om arbete, icke alenast här i Rockford, utan på alla andra platser inom landet. Efterfrågan på arbetare är vida större än tillgången; varje tidning innehåller ett stort antal annonser om lediga platser för olika arbeten. Tiden är sådan nu att det erbjuds arbetarna ett utomordentligt och enastående tillfälle till att skaffa sig bättre betalt och på samma gång prassa ner arbetstiden. Nu när stora och omfattande beställningar ligga inne hos fabriksägarna, beställningar som måste vara färdiga till att levereras på bestämd tid bör detta tillfälle beaktas till vår fördel. Arbetare, om ni blott ville förstå och komma till insikt om vilken makt ni besitta, ni som producera allt, särskilt nu för närvarande. Ni kunde om ni blott ville, få nästan vad fodringar som helst beviljade. I andra delar av landet har arbetarna skridit till handling; isynnerhet är detta fallet ute i de östra staterna. Där har arbetarna ej låtit ett tillfälle som detta gå sig ur händerna, utan de ha organiserat sig och tilltvingat sig bättre förhållanden, mera betalt samt i många fall kortare arbets-tid. Detta kunna vi göra även här i Rockford. och det är endast arbetarnas liknöjdhet och efterblivenhet när det gäller organisation, som är orsaken till att sådana svältlönerna betalas oss här. Vet ni att Rockford är känd i hela landet som "en stad utan arbetareoroligheter". Fabriksägarna här och de andra av stadens "auktoriteter" utbasunera detta vitt och brett, vilket ock på samma gång framställer Rockfords arbetande befolkning i en ofördelaktig dager i ögonen på arbetare på andra platser, närlästa dessa hört talas om "staden utan arbetstvister".

Så vakna upp och skaka av liknöjdheten; sluta upp med att saktmodigt och undergivet böja er för exploatörerna, utan följ exemplet av andra arbetare, samt gå in i gangens skulld försök att göra någonting för eder själva och eder klass. Och en mera läglig och passande tid än just nu i sommar kommer aldrig att yppa sig. Nu, när arbetsgivarna bäst behöva oss, just då är tiden inne för handling. Det är vid ett sådant tillfälle som arbetarna, med visshet om seger, kunna slå ett slag för bättre förhållanden samt mera av detta livets goda.

Jag skall med ett litet exempel påvisa huru ni, Rockfords arbetare äro så nödvändiga för herrarnas arbetsgivare att ej ens så mycket som en halv dag kan åsidosättas för militarismen, denna överklassens skyddssling. Som vi alla vet så har stora och pompösa, s. k. "preparedness parader" hållits i de större städerna, och det har varit ett våldligt skräk och patriotiskt hyckleri på sista tiden. Även Rockford var ämnad att hedras med en dylik parad, men för att få en sådan till stånd, samt för att försäkra sig om en stor anslutning till densamma vädjades till stadens respektive arbetsgivare om att de skulle stänga fabriker på denna dag, eller åtminstone halva. Men svaret blev att det vore en omöjlighet nu att låta arbetet avstanna på fabriker, ty stora beställningar ligga inne, som måste expedieras på bestämd tid, och därför så måste arbetet fortgå oavbrutet. Så vi se att dessa herrar sätter panningen högre än det s. k. fosterlandet.

De hade ej råd att offra en halv dag i och för sitt "dyra" fosterland.

Nej, allting lämnas i skymundan så snart profitten hägrar för deras ögon, och när de vådra större fält för varornas avsättning. Nu är det nämligen en gyllene tid för fabriker och andra jobb; nya marknadsfält ha öppnat sig för de amerikanska industriherrarna som en följd av kriget. Även här har det blivit ett industriellt uppsving nu på sista tiden, och som jag nämt så är det en faslig brådska på de olika fabriker, någon "preparedness parad" blev därför ej av, beroende på detta och våra stora "patrioters" hållning gentemot densamma.

Jag har velat relatera detta i akt och mening att, om möjligt, få arbetarna i Rockford att vakna upp och taga tillfället i akt. Kamrater, nu är tiden passande, nu när arbetsgivarna icke kan undvara eder en enda dag. De ha tjänat fabulösa summor sedan kriget började, för allting har stigit i pris. Men arbetarnas löner har ej trots detta blivit höjda, de äro lika låga och usla som de voro för två år sedan. Nej, våra motståndare kapitalisterna ha ej för sed att godvilligt dela med sig av överflödet, det är endast när de tvingas av en organiserad och enig arbetarklass som de finna för gott att göra eftergifter. Alla så vill vi helt naturligt ha mera betalt, bättre och hälsosammare förhållanden på platsen där vi arbeta, samt även förkortad arbetstid. Vi kunna få detta om vi skrida till handling och sammansluta oss i en förening, och som en enad och solidarisk arbetarklass framlägga våra fodringar för arbetsgivarna. Förrän vi gör detta kunna vi ej tänka på att få vår ställning förbättrad. Det beror alltså på oss själva, om vi skall någonsin få njuta av livet, samt leva ett liv värdigt en mänsklig varelse. Kamrater, arbetare, anslut eder till möbelarbetarnas avd. no. 480 av I. W. W. med huvudkvarter 527 7de gatan, om ni äro möbelarbetare, och låt oss tillsammans gå till värdet i och för att göra vår tillvaro en smula dragligare. Inga som medlem i Construction Worker's avd. om ni arbetar på utsidan. Alla som arbeta för lön kunna bli medlemmar i dessa föreningar, och varje lönearbetare borde anse det som sin plikt att gå in och därmed hjälpa sig själv och på samma gång sina kamrater till att få bättre förhållanden. Och nu är det som jag påpekat ett gynnsamt tillfälle, denna sommar, ett tillfälle som kanske aldrig återkommer. Skall ni taga detta i akt och handla därefter? Eller skall ni som hittills fortsätta med att individuellt och söndrade tigga och bedja "basen", närlästa ni vill ha några cents mera om dagen? Nej låt oss organisera, för att sedan fodra vår rätt, och låt oss sluta upp att tigga för en ting som med rätta tillkommer oss. Alltså, låt oss alla tillsammans komma överens om att tillkämpa oss lite mera av detta livets goda. "Eniga vi stå men söndrade vi falla."

A. A.

## Industriell organisering—tidens lösen.

(Utdrag ur Paving Cutters Journal.)

Resolution fattad i Lohrville, Wis., den 28 mars 1916 å möte hållet av Lohrville Branch No. 160 av "the Paving Cutters Union" av U. S. och Canada samt Red Granite Branch No. 89 av "the Quarry Works International Union. Beslut fattades att omedelbart gå till verket att bedriva en ihärdig propaganda för och praktisering av industriell organisering. Som skäl framhölls, att yrkesgruppers organisering i små skilda organisationer ej mera

## Kunna kvinnorna tänka?

Ellen Key ger uttryck åt följande ord: "Det första steget i kvinnorörelsen var tagen av Eva då hon räckte fram sin hand för att smaka av kunskapens frukt; En symbol för hela påföljande kvinnorörelse." Likväl har denna kvinnorörelse eller rättare frigrörelse pågått något saktfärdigt. Ett sorgligt faktum är att kvinnan befinner sig långt efter mannen på vägen som leder till ekonomisk och andlig frihet. Varför denna märkbara skillnad? Var mannen bättre utrustad från början? Beror intellektuell utveckling på kön? Har naturen några favoriter; ger den sin fördel till han- eller honkönen, efter som kvinnan i århundraden varit mera underkuvad än mannen, och efter som hon haft så många motståndare för att tjäna sitt bröd på samma sätt som mannen. För att på ett något så när ärligt sätt besvara dessa frågor så måste man taga i skärskådan vilka kolosala förhinder som ständigt hindra kvinnans framåtskridande. Då man reflekterar över det stora motstånd hon alltid haft att bekämpa, så kanske blir det ej så förunderligt i det stora hela, att hon är vad hon är. Nej, tvärtom, det förefaller mig rent av märkvärdigt att hon, trots sin underdåniga ställning bibehållit de skönegenskaperna som tillhör kvinnan; ävenså huru hon lyckats få sina döttrar att bibehålla ett enda frihetens frö. I århundraden efter kvinnan hade smakat av den ryktbara frukten, eller innan den hade börjat att göra någon synbarlig verkan, levde hon samman med mannen och skötte sin syssla som maka och moder på ett utmärkt sätt, utan att ens någon anade att hon hade en själ, d. v. s. samma slags materia i sitt huvud som mannen, varmed hon kunde tänka, och som skilde henne från djuren. Att denna själ var av mindre betydande art eller av sämre kvalitet än mannen, var ju absolut "självlklart". Det tycks ännu vara en oavgjord fråga om kvinnan verkligen besitter samma tankeförmåga som mannen, ja t. o. m. många tvivlar ju på om hon har någon hjärna alls, eller om hon kan tänka. Då jag tänker efter vilka förhållanden kvinnorna äro nöjda med, vilka beklagliga förhållanden de uthärdade dag efter dag utan att ens klaga, så blir man benägen tro att uttalanden om kvinnornas underlägsenhet är sann. Någon utmålade den rätta situationen som kvinnan innehaft i följande sanningsenliga ord:

kunna mäta sig med det starka motstånd de ha.

Alla arbetsgivare äro numera organiserade i stora truster och syndikat och för att mäta sig med och överträffa dem, måste arbetarna organisera sig industriellt.

Vidare har det visat sig ytterst kostsamt att underhålla "branch offices", och hallar för desamma samt särskild präss för varje liten grupp.

Genom att organisera industriellt kunna utgifterna gott regleras till en tredjedel av de förra och samtidigt ge tillfälle att uppbygga och underhålla en organisation, som kan till fullo mäta sig med arbetsgivarnas och så småningom tillintetgöra desamma.

Resolutionen var fattad av Branch No. 160 Lohrville, Wis., och underskriven av John Capalletti, Pres. och Jac Mullan, sekr.

\* \* \*

Det är glädjande tidens tecken. Bränt barn skyr elden heter det och det synes passa in här.

Förlorade sträjker gång efter annan av yrkesgrupperna lär dem, att deras form för organisering är oduglig. Red.

"Om mannen har varit en slav, vad skall jag då säga om kvinnan, som har varit slav till slaven". Ja härom kunde volymer skrivas, kanske det förmåsta att säga vore, att kvinnan kommer också att förbli i sin krypande onaturliga ställning just så länge som hon förblir nöjd, och ej gör några märkbara ansträngningar för att ändra densamma. Så länge hon ej har något högre mål i livet än att sälja sig själv — så länge hon ej värderar individuell frihet, så länge hon ej inser att om bojorna som håller henne bunden måste slitas av henne själv, så länge kommer hon att förbli i sin tråldom. Försoning med fienden är otänkbart, nej strid med seger, se där det enda. Jag önskar att vi alla kvinnor kunde realisera detta. Förgäves vände kvinnan sig till en inbillad "Guds ord" men möttes endast med denna högtidliga befallning: "Kvinnor, varen edra män underdåniga!" Kan en människa med ett sunt förnuft tänka sig till något mera infernaliskt degraderande än detta? Trots detta talas det om religionens moral och sköna inflytande, då sanningen är att vi kunna ej vänta någon märkbar förbättring förrän vi blir komplit fria från denna "hydra" som så länge plågat människosläktet. I stället för att religionen har upphöjt kvinnan, så har den varit den starkaste länken i kedjan som hållit henne fjättrad i de mest usla slaveri som kan tänkas. Vi finna i historien, att kvinnorna voro med lagen tvingade att låta prostituera sig i religionens namn, (skön moral). Vi kunna ej tillräckligt bekämpa detta giftiga vildjur. Prästerna, dessa heliga parasiter ha fortfarande en stor makt över dessa enfaldiga kvinnor, som hålla sig till de utvaldas flock. Vi finner att kvinnan har mycket att lära, och mer att bestrida. För att ernå samma fördelar som mannen, måste hon begagna sig av samma vapen. Fins det väl någon rättighet eller förman för mannen som individ som bör fränhållas kvinnan. Hava de ej båda ett gemensamt intresse, och lika behov? Jo förvisso! Desto förr vi kvinnor inser detta och intaga vår plats som kämpar i ledet vid mannens sida, desto förr kan hela mänskligheten uppnå det mål, som så länge varit fjärran ifrån dem.

Detta mål som så många ha längtat efter, som vi har sjungit om, och som så många ädla kämpar har lagt ner sitt liv för, ja, som i århundraden av strider, har lyst som en klar stjärna på hoppets horisont. Ekonomisk och andlig frihet, se där målet. Jag vädjar av hela mitt allt till alla kvinnor att strida för detsamma. Det är fäffängt att tänka att ena hälften av mänskligheten skall oupphörligt strida och den andra hälften sova sig fram och följa med strömmen. Varför kasta alla bördor på mannen? Varför äro vi kvinnor så slöa; så tanklösa, så överkassa, medan mannen stå solidariska och vinna segrar för varje dag. Ingenting vinnes utan man redeligen kämpar, heter det. För att arbetarklassen skall kunna få makt nog och återfå de ting som tillhör dem, nämligen produkten av deras arbete, fodras att alla, män och kvinnor ansluta sig till den ekonomiska kamporganisationen.

Det fördras att använda alla vapen som stå till vårt förfogande. Dessa vapen äro organisation och upplysning. Med dessa kunna vi besegra ärkefienden — kapitalisten — och sedan följer alla de andra.

Agnes Grundel.

Kommissionärer önskas i varje stad där Allarm ännu ej blivit spridd. Tillskriv expeditionen i dag för ett litet paket av Allarm att börja med!

Kvartalsrapport utsändes den 1 juli till alla kommissionärer. I händelse av misstag var god till skriv oss omedelbart. Exp.



## Brev från Anchorage.

Den 7de feb. begärde skenläggarna å statens järnväg i Alaska 50c i timman i s. f. 37½c som det betalades förut. Såsom svar på deras begäran kopplades lokomotivet till "the boarding-cars" och kördes dessa med man och allt in till Anchorage. Inte mycket uppmuntrande eller hur kamrater? Några yrkesarbetare i Anchorage hade hållit möte ett par gånger och bildat en organisation af A. F. of L., och händelserna fogade det så att ett massmöte var utflytt för samma kväll som skenläggarna kommo till staden och dessa arbetare aristokrater ville att de komma arbetarna skulle hjälpa ut dem. En 6 a 700 man samlades och lika många var det som ej kunde komma in på grund av att lokalen ej var rymlig nog. Mötet öppnades av en av de heliga A. F. of L. och några av dessa humbugare talade om organisationen de hade börjat och hur bra det skulle vara för oss arbetare att tillhöra den stora stolta landsorganisationen. Vi har sänt för en Charter redan men de är så långt som vi kan gå nu sades det och att förklara en sträjk å sådant kunde naturligtvis ej vara tänkbart förän "chartern" hade anlänt. En av de utomstående, en som lär fått nog av A. F. of L., yttrade då att en Charter ej var behöfvig om dessa som ville bli va ledare verkligen hade arbetarekassens intresse för ögonen, all denstund vi hade extra gott timmer att bygga. en organisation utav nämligen en 1200 entusiastiska arbetare, alla besjälade med samma idé: "bättre lönevillkor och levnadsförhållanden.

Mötet avslutades nu men hade beslut fattats att hyra en rymligare lokal för nästa kväll. Så den 8de feb. på kvällen, efter att några kamrater hade yttrat sig börjades organisationen och det var en 400 man som den kvällen ingingo i föreningen. Det beslöts att söka förmå alla att sluta som ännu arbetade och mötet avslutades kl. 2:30 på natten. Delegerter skickades ut och allting började gott. En kommitté skickades ned till herr F. Mears, vilken är högsta gubben här för staten. Han ville ej erkänna någon fackförening, men väl ville han höra de 3 arbetare som voro nedsända, om de hade någonsin arbetat för Alaska Engineering Commission. Det hade dom gjort. Våra fordringar voro då 50c i timmen minimumlön för grovarbetare, 75c i timman för yrkesarbetare, \$90 i månaden och "board" för kuskar som ej köra mera än 2 hästar, kockar från \$90 till \$125 i månaden och "flunkys" \$75 i månaden. Svaret från A. E. C. blev att de skulle sätta sig i förbindelse med P. K. Lane, "Sec. of the Interior," i Washington, D. C., och att telegrafkabeln var bruten emellan Seward och Valdez, så det komme att taga åtminstone 2 veckor innan vi kunde erhålla något svar. Dessa 2 veckor användes gott, 100 efter 100 blevo medlemmar så att föreningen växte från en liten telning till ett stort och kraftigt ungrträd. De flesta av dessa som kastade sin lott med föreningen, hade ej något vidare pengar. Ja, då vi voro 1000 man starka, var det 435 medlemmar som ej hade betalt inträdesavgiften vilken är 1 dollar. Ändå beslutade vi på ett möte att köpa en lott och bygga ett folks hus 40x 100 fot. Beslut var handling. Frivillig arbetskraft var nödvändig och de flesta medlemmarna gjorde något dagsverke. Ja, det var de som arbetade från början till slut och heder åt alla dessa som hjälpte till. Timmer fälldes och drogs på stora kälar till byggnadsplatsen och 17 dagar efter beslutet fattats voro vägarna uppe 12 fot och golv inlagt. Ett par ord till er arbetare som säljen er arbetskraft och tro att intet kan göras utan att en kapitalist

list står bakom företaget. Glömmen sådana idéer och minns att arbete existerade innan kapital och om vi ville taga oss rättigheten att vara med vid fördelningen av producerade medel, det ej skulle finnas några kapitalister och alla kunde då leva ett lyckligare och bättre liv. Efter 3 veckor erhöilo vi svar igen från Mears och kom han då själv och begärde lov att få uppläsa Lane's svar till föreningen. Under dessa 3 veckor hade han ändrat åsikter angående oss och ansåg oss som organiserade arbetare. Men man blir aldrig för gammal att lära förstås. Svaret var att en kommitté skulle skickas från Washington, D. C. hit upp och skulle denna kommitté undersöka förhållandena här samt sätta en daglön. Efter mycken diskussion beslöts att återupptaga arbetet för den gamla timpänningen men blev det först bestämt att de som arbetade skulle erhålla skillnaden på den gamla och nya skalan f. o. m. den 6te mars.

En av de sista dagarna i mars anlände också herrar kommittéerna J. A. Moffit, Hywel Davis och B. M. Squires. Dag efter dag gick liaså veckor utan att desst herrar lämnade sitt svar. De lägo som vanligt vid sådana tillfällen på latsidan. Nu är det att märka att J. A. Moffit varit president en gång i tiden för (The Hatters Union) så han hade naturligtvis att draga ut på tiden. Till sist brast tålmodet hos arbetarna och på ett möte den 19de april blev det beslutat att förklara sträjk på hela arbetet den 22dra april på middagen.

Delegerter sändes ut men blevo de ej lovgivna att åka på tåget utan hade att traska till fots den långa vägen. Jag träffade dem då och gick med till det sista lägret. Den 23 april hade alla reda på det. Alla kommo ut som en man. Det var ett under att se sådan solidaritet ibland en sådan skara. De voro av alla möjliga nationaliteter och folkslag, tungomålet var riktigt babyloniskt. Ni humbugare av A. F. of L. som hålla på påståendet, att det är omöjligt att organisera arbetarna, för det är så många olika folkslag, skulle set motsatsen här. Kanske det är omöjligt i A. F. of L. men ej annars.

Det var endast några få A. F. of L. män som arbetade såsom maskinister, eldare, "steamshovel"män" o. s. v. Dessa "scabs" fingo även ett kungligt mottagande då de lämnade arbetsplatsen för att gå hem. Block efter block voro arbetarna uppställda på båda sidor om gatan med stora standar och det vankades all möjlig hyllning.

Fjärde dagen efter det bråket började blevo emellertid dessa "scabs" avlagda. Det var tacken de fingo av Mr. Mears för det de förrådde sina egna arbetskamrater.

Den 27de april erhöilo vi den nya skalan och hade dessa förbannade drumlar satt minimumlönen till 40½c i timmen eller \$3.25 om dagen. Det hade tagit dem 1 månad att räkna ut att om vi erhöilo 25c om dagen bättre än i fjol vi kunde leva komfortabelt och spara några slantar. Men solidaritet drog ett streck över räkningen. Då prislstan upplästes i lokalen, stodo alla som en upp och svarade att intet arbete för en sådan daglön. Listan skickades tillbaka och det tog 2 dagar innan den kom i våra händer igen. Minimumlönen hade nu blivit satt till 45c i timmen för grovarbetare, yrkesarbetare 70c i timman, (dessa hade 50c pr. t. 1915) hamnarbetare 56½c i timman, kuskar \$85 i månaden och "board" kockar från \$90 till \$125, bagare \$90 "flunkys" från \$60 till \$80 och campsmedar \$90 och "board." Det var icke så illa då vi tar i betänkande att det var emot vår egen käre "Onkel Sam" vi öppnade strid och beslöts samma dag att acceptera listan, avblåsa sträjken och återgå till arbete. Om

## Lohrville Brev.

Inom den skandinaviska stenhuggarekåren här i landet har länge närts den önskan att få utbyta och ersätta den gamla reaktionära A. F. of L. taktiken och metoden i våra strider mot kapitalisterna med någonting mera anpassande och tidsenligt, nämligen the I. W. W. Inom den gamla A. F. of L. står arbetarna organiserade efter olika fack och dessa föreningar ha aftal med sina arbetsgivare, vilka fastkedjar dem en längre eller kortare tid och utlöpa på olika tider, därmed sätande en broms på arbetarnas rörelsefrihet, så att de ej kunna uppträda solidariskt. Som bevis anför jag följande. I St. Cloud, Minn., utbröt för några år sedan en sträjk bland stenhuggarna därstädes för högre betalning. De anhöllo då Paving Cutters Union på platsen om solidaritet och sympatisträjk. Sekreteraren för Paving Cutters Union skrev till sitt huvudkontor i Albion, N. Y. Därifrån svarades att Paving Cutters Union gärna kunde gå på sträjk, men nekades "underhåll". Med anledning av detta fortsatte den sistnämnda föreningen sitt judasarbete fullt i överensstämmelse med A. F. of L. taktik, vilket ingenting annat är än organiserat sträjkbryteri, och så dog den sträjkande Quarry Workers Union, tack vare uppdelning av arbetare i samma industri och osolidaritet. År 1913, 1 maj, utbröt sträjk här i Red Granite samt närliggande platser, för högre betalning och kortare arbetstid. Kompaniet som hade flera arbetsplatser Jasper, Minn., Granite Quarry, N. C., m. fl. överflyttade nu sina kontrakt till dessa platser och dit reste också en del av de sträjkande gatstenshuggarna med sin fackföreningsbok på fickan och arbetade i gott samförstånd med de övriga arbetarna på dessa platser, fullgörande ett arbete, som egentligen skulle varit blockerat. Vid samma tid som sträjkerna här pågick hade A. F. of L. en delegate vid namn Giovanni Tibberi som var i verksamhet och anskaffade sträjkbrytare till gatstensläggning i Chicago, som berördes av sträjken.

I Vinelhaven, Maine, utbröt sträjk bland "Quarry Workers" när deras prislista utlöpste april 1, och "Paving Cutters" maj 1. Den senare föreningens medlemmar fortsatte under denna tid arbetet därmed försvärande ställningen för de förra, och indirekt tvingade dem tillbaka till arbete, samt till på köpet ett 5-årigt avtal. Och den 1 maj sträjkade gatstenshuggarna för högre betalning och 2 års avtal och de förra arbetade. Skön taktik! För 4 år sedan i oktober sträjkade 12 stenhuggare här i Lohrville för högre avlöning och råblocken sändes då till Madison, Wis., där organiserade stenhuggare utförde arbetet. Så

skiljenämnden hade varit opartisk, hade vi kanske fått 50c. De ville gärna sett oss anslutna till American separation of Labor och framhöllo för oss vilka fördelar vi skulle erhålla "but nothing doing". Allas uppriktiga mening tycktes vara att gå in i S. Gompers och A. F. of L. "Chartern som 'The Craft Union fakers' hade sänt efter anlände, men blev den tillbakaskickad och betackade vi oss för den äran. Märk: några av dessa som hade sänt för chartern, voro ibland dem som "scabbade". Vi kallas naturligtvis ej I. W. W.'s, men är det en stor procent av dem i denna organisationen och vi stå alla för en och en för alla. Vi äro nu närmare 3,000 man här och det finns en avd. i Seward och en i Cordova. Om någon tänker att komma hit upp, så var säker på att ha nog med pengar att leva på en tid och nog med för biljett tillbaka igen, ty det är en massa folk här och en stor tillströmning.

Frank E. Hanson.

går det till inom hela stenindustrin här i landet, den ena yrkesgruppen strävar mot den andra, som i stället kunde användas effektivare mot ett annat håll.

Glädjande nog har dessa sakernas olidliga tillstånd börjat inses af arbetarne, och i och med en lyckad sträjk av grovarbetarna i Red Granite som räckte tre dagar med alla villkor beviljade, kom I. W. W. till stånd och vi har nu en avdelning 275 man stark med god anda och förstälse rådande, och gott hopp att den skall bestå.

Det gäller därför nu att vi skandinav, icke blott här utan på andra platser, ligga i med agitationen om Industriell organisation. Tro icke att vi kan leva i fred med våra exploatörer, vi lever för att strida, att göra vad vi kunna för våra efterkommande, samt att vara i stridsduglig ställning för att höja vår levnadsstandard, och vid ett lämpligt tillfälle servera våra distributörer en värdig och välförtjänt salva från vårt industriella artilleri.

Axel Anderson.

## Brevlåda.

Kamrat A. Ersson. På grund av opåttänkta sakers uppkomst nödgas vi att lämna din artikel till ett annat nummer, du är välkommen med mera.

\* \* \*

Eric Scaze torde vara vänlig att meddela sig med Allarms Exp. snarast möjligt.

\* \* \*

Axel Lilja har brev å Exp.

\* \* \*

Alla kamrater som insänt manuskript etc. till "Allarm" och ej finna bidragen inne kunna på grund av en del extra arbete med sångboken etc. ej erhålla svar förän lite senare.

## Organisation-- Ledtråden till utvecklingen.

(Forts. från 1sta sidan.)

Så undertrycktes dessa organisationer, men efter en tid framträdde nya och åter nya, vilka av staten — den starkaste organisationen — återigen förkvädes.

1841 levde i England föreningslivet upp igen, och sedan dess har arbetarnas sammanslutningar alltjämt fortgått. Efter en lång strid, som räckte i nära hundra år, erövrades föreningsrätten. De engelska arbetarna äro väl organiserade i dag, och tendensen inom den engelska arbetarrörelsen pekar också i dag mot mera tidensnliga och stridsdugliga organisationer.

På 1830-40-talet finna vi organisationer springa upp i de mera betydande städerna i Amerika. Dessa stridde hårt för frihet. Så t. ex. stredo de hårt för ett bättre skolsystem och säkerligen har vi denna tidiga arbetarrörelse att tacka för det publika skolsystem som — sådant det nu är förstås — existerar i dag. Ett är säkert, att vad vi i dag har är frukten av strid från de lägre klasserna. Alla förbättringar tidernas olika rörelser ha uppnått här åstadkommits genom ekonomisk strid. Intet har blivit graciöst skänkt dem från bourgeoisien.

Genom deras organisation lyckades de att direkt på arbetsplatserna genomföra segerrika strider för kortare arbetsdag. 40-talets organisationer lyckades också, genom demonstrationer och publika opinionsmöten öva sådant tryck på de lagstiftande, att dessa sågo sig tvungna att upphäva en lag som stadgat att alla föreningar vore att betrakta som konspirationer.

Emellertid, på 40- och 50-talet förde industrien i New England staterna i Amerika en mera tyngande tillvaro. Det var svårt att konkurrera med den europeiska industrien. En stor orsak här var, att folket drog västerut för att söka land. Men det var bland dessa landsökare som den modär-

## Skandinavisk I. W. W. Sångbok.

Länge ha de revolutionära arbetarna närt önskan att ha en Skandinavisk I. W. W. Sångbok. Nu är denna önskan uppfylld på bästa möjliga sätt.

Sångboken har nämligen för några dagar sedan lämnat tryckeriet. Dess utstyrsel är elegant och innehåll förstklassiskt.

Inledningen till sångboken är en utmärkt dikt av Claes Salihn, demonstrerande arbetarklassen, sedan fortsattes med 20 av de bästa revolutionära sånger det är möjligt att anskaffa. Andra avd. är 21 Norsk-Danska revolutionära sånger. Likaså de allra bästa. Sista sidan innehåller en utmärkt dikt av John Henry Mackay. En Hund.

På omslagets innersida är I. W. W. "Preamble" översatt på svenska. Sångboken, innehållande det ovannämnda är tryckt på extra gott papper, 64 sidor stor. Priset till commissionärer är 6c per exempl. portofritt.

Kamrater lät nu se att försäljningen går med glans. Sommarens är inne, ni går ut i en park, på gatan och hålla möte, kort sagt, varhållst ni gå, kan ni ha ett 20-tal av dem i fickan och sälja. Ingen drar sig för att köpa en sångbok för det billiga priset av 10 cents.

Ett gott tillfälle att agitera för organisationen finnes också när dessa upplivande sånger sjunges. Det är ett känt faktum att när arbetarna själva dikta sina egna sånger och sjunga dem, då börja de att bli farliga för kapitalet. Vid insändande av orden sänd om möjligt förskottslikvid enär detta ger oss tillfälle att omedelbart gå till verket och trycka flera nya ytterst behövliga broschyrer.

Vi vänta 1,000 orders i de närmaste dagarna. God fart i sångboks-försäljningen kamrater.

Allarms Red. och Exp. kommitté.

## SKRIVMASKINER SÄLJAS OCH UTHYRAS.

Den bästa sorts skrivmaskin som fabriceras kan hos oss köpas eller hyras till de mest moderata priser. Fullständigt lager av nya och ombyggda maskiner finnas. Maskiner uthyras 3 månader för \$4.00. Vid köp av hyrda maskiner avräknas hyran på köpesumman.

THE OLIVER TYPEWRITER AGENCY.

124 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

## KAMRATER.

GLÖM EJ BORT ATT TILLSKRIVA ALLARMS EXPEDITION OCH REKVIRERA BOKLISTAN, ETT RIKHALTIGT LAGER AV IMPORTERADE BÖCKER NYSS INKOMNA SKYNDNA PÅ INNAN LAGRET TAGER SLUT.

EXPEDITIONEN.

## TILLIES LUNCH ALL HOME COOKING

N. W. Phone Nicollet 3473

216 So. 4th St.

For Ladies and Gentlemen

Minneapolis,

Minn.

## C. MACKEPANG

BOOKS & STATIONARY

Skandinaviska Böcker och

..: Tidningar ..:

229 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

(Seven Corners Post Office)

nare kapitalistklassen sedermera uppstod. De erövrade Mississippidalen, byggde järnvägar till New York, Philadelphia m. fl. städer vid Atlantiska kusten, dit de transporterade sina alster, huvudsakligast bomull.

Kom så inbördeskriget 1860 och med detta ett mera utvecklat kapitalistiskt industrisamhälle, vilket 20 år senare är i full blomstring.

Järn-, stål-, bomull-, kol- och järnvägsindustri över allt. Järnvägar korsa varandra i alla riktningar över hela landet. Stora korporationer uppstå, vilka få kontroll över industrien. Och löneslaveriet existerar i dess fulla ohyggliga mening.

Arbetarna kommo emellertid nu i närmare kontakt med varandra enär de i hundra- och tusentals tvingades att arbeta i fabriker. De kända här behovet av förbättrade levnadsförhållanden och som en naturlig följd sluta de sig också närmare samman. 1866 formades The National Labor Union, vilken 3 år senare räknade 168,000 medlemmar.

Denna organisations aktivitet gick huvudsakligast ut på 8-timmarsdagen. Ett uttalande gjordes i parlamentet att allt guvernementarbete borde vara 8 timmar. Huvudyra av dylika segrar, vunnna genom ekonomisk påtryckning, begingo de det stora felet att omforma organisationen till ett politiskt parti, vilket dock dog lika hastigt som det tillkom.

E. Mattson.

(Forts.)

## Kvindernes organistion.

Næsten alle av arbeiderkvindene er uorganiserte. Der er bare nogen faa som har organiseret sig. I Minneapolis har været forsøgt at faa istand en saadan organisation. Som sagt det har gaat smaat. Men jeg haaber mit bedste at arbeiderkvindene vaagner op til dette. Mønderne derimod gaar lettere med i en organisation. Kvindene skulde gjøre det samme, for den er lige saa nødvendig for kvinder som for mænd, baade gifte og ugifte. Hvorfor skal en kvinde gaa med i organisation, hvorfor er den saa nødvendig? Jo, fordi hun er en selvførsørger eller at hun gaar ud og hjælper sin mand med at skaffe sit daglige brød for sig og sin familie og trænger derfor til mere betalt og bedre forholde. Det staar nu op til dig at gjøre noget for dig selv, gaa ikke og stole paa overklassens store godheder som aldrig kommer. Stole ikke paa din husfrue at hun skal gjøre nogen bedring eller dit husarbejde lettere for dig. Husk paa at hun er herreinde og du hendes slave. Det er ingen skam at gaa med i I. W. W. Jeg haaber derfor at du indfinder dig snarest som mueligt.

Belle Nesse.

Möte avhålls å I. W. W. hall, 232 Cedar Ave., onsdagen den 5 juli 1916 kl. 8 e. m.

En ytterst viktig fråga föreligger, som fordrar varje för de revolutionära idéernas spridning intresserad persons närvaro.

Möten upp mangrant arbetarekamrater.

Kommitterade.

## FRAN PRIMITIV TILL INDUSTRIELL KOMMUNISM.

Av John Sandgren.

Utgiven på Syndikalistens Förlag i Sverige, kan erhållas från förf. Häftat exemplar 60c, portofritt. Bundet exemplar 90c, portofritt. Återförsäljare 25% rabatt, Express Collect.

Adress: John Sandgren, 213 East 40 St., New York, N. Y.